

@lucie_drdova

#artblok

Lucie Drdové

1, 4 a 5/Pavla Sceranková
2 a 3/Louise Bourgeois

NEJEN SESTRY

Poslala mi několik fotek s tělesnou a jasně červenou esencí se slovy: „Další výborná výstava u Hauser & Wirth.“ Má sestra Romana je momentálně v New Yorku a její snímky byly pohledem do instalace jedné z nejvýznamnějších postav současného umění Louise Bourgeois (1911–2010). Výstava s názvem *Once there was a mother* logicky referuje o mateřství, bytostném tématu francouzské umělkyně. Je to také jedna z vět knihy ilustrací z roku 1947, kdy Louise již žila v New Yorku a vychovávala tři syny. Její ilustrace se však dotýkají pocitu osamělosti, odcizení a nedostatku komunikace a poukazují na fyzickou a duševní křehkost ženy. Vedle raných prací výstavě dominují grafické listy z pozdních let. Dvě díla vznikla rok před její smrtí a mluví o strachu (z prázdnoty). Obrovská výšivka ciferníku hodin s ručičkami na 19 a 11 indikuje datum narození a 24 grafik představuje koláž vlastního života. Oeu-

vre této inovativní Francouzky je hluboce protkané osobní zkušeností ženy a matky. Louise působila fyzicky velice křehce, byla však komplikovanou osobností, která svou nekompromisností inspirovala řadu umělkyní a umělců.

Loňský podzim jsem měla možnost navštívit její dům v Chelsea. V původním interiéru s ateliérem, který spravuje nadace, se zastavil čas. Na krbové římsce ve změní osobních předmětů jsem zahlédla ikonický, zlatavý flakon rtěnky s plastickými iniciálami. Vyvolalo to ve mně bezprostřední emoci. Jako by se mi pospojovalo několik vzpomínek a významných momentů mého života, které se dotýkají mé sestry. Romana je také umělkyně a jedna z mála blízkých žen, které nosí onu červen. Náš vztah bych nazvala náročným. Jsme nejen sestry a přítelkyně, ale sdílíme bytostnou potřebu spojit život s uměním. Naše rozhovory se týkají otázek, které pak logicky nacházíme ve výpovědích

žen a umělkyní, které sdílíme. Souvisí s intimním prožíváním, stejně jako úvahami o smyslu umělecké tvorby v současném světě.

Další ženou mého života je Pavla Sceranková (*1980). Významně ovlivnila jak mé vnímání sochařské a objektové tvorby, tak profesní směřování před více než desetiletím. Slovenská sochařka vyznačuje noblesní jemnost a pokoru, která se promítá do silných témat. Její práce nesou hluboké úvahy o lidském vnímání a paměti. Vyjadřují existenciální vztah člověka k prostředí, ve kterém žije a se kterým se konfrontuje. Její aktuální výstava v pražské galerii NoD je souborem soch nesoucích podobenství hlavy, jež jsou odrazem niterných událostí a životních zkušeností. Jak píše v textu kurátor výstavy: „(...) tíživé pocity již nemusí být trvalé, křehké nemusí být nutně dočasné.“

Autorka je historička umění a galeristka, www.drdovagallery.com